

Höstens vemod

Nu är det höst. Solen har ännu inte visat sig. Dimman följer sakta med det strömmande vattnet i ån och sveper genom skogen. På den öppna marken norrut ligger den tät. Sälgens löv är gulgröna och rönnens är djupt röda. Häggens löv dalar sakta ner mot marken. Klockan är strax efter sex på morgonen och temperaturen är ett par plusgrader. Ett vinddrag får dimman att lättas. Nu ser jag alla gårdarna i min del av byn. Eller som Britt Lindeborg skrev betydligt mer poetiskt och Gunnar Wiklund sjöng för många år sedan.

”Jag kände hösten komma när nattens dimmor lyft.”

Det blir tyst... Fåglarna som varit mitt sällskap i månader har nu försvunnit. Tranorna säger adjö ordentligt. Jag hör dem trumpeta och tittar upp. Högt däruppe cirklar en flock ljudligt trumpetande. Fler tranor ansluter sig och efter en stund vänder de mot söder och försvinner i en perfekt formation. Det blir tyst. Ett enstaka meståg kommer förbi ett par gånger om dagen och sångsvanarna i ån hälsar mig varje morgon. Hackspetten är naturligtvis kvar.

”Nu sommarens alla fåglar mot söderns nejder sträckt och världen blir till frost och is för vinterns andedräkt.”

Blåsten... Jag höll på att hugga ved när blåsten kom. Löven föll som om en snöstorm drog genom skogen. Stora drivor på gården av löv i alla nyanser. Sikten genom skogen ökar. Jag är inte längre omgiven av tät skyddande skog. Det blir siktgator, likt rågångar, genom skogen. På kvällarna ser jag bilarnas lyktor när de passerar förbi på vallvägen.

Det blir det kallare... Kylan och blåsten stjälar min värme från vedspisen. Eftersom jag inte har satt in innerfönstren kyls stugan snabbt ut under nätterna.

”Nu vinterns frusna rosor jag på mitt fönster ser... Och ängen... är ett fruset vinterland, det blommade och lyste där snön nu faller tyst. Var finns den nu vår sommaräng...”

Snön kommer... Från tidigare år när jag stannat kvar här för att invänta vintern minns jag att den första snön kommer tyst och lägger sig sakta. Hela skogen håller andan några minuter, sedan kommer några snöflingor försiktigt dalande ner. Försiktigt som för att inte skämma mig som står där och tittar uppåt. De första flingorna smälter snart bort men några dagar senare har det blivit kallare och en morgon har snön täckt marken.

”En morgon var mitt sommarland ett land av snö och is”.

Höstens vemod är rubriken. Men vemodet är inte hösten i sig, inte heller att jag ska på vinterförvaring på annan ort under senhösten och vintern. En ort där vintern består av regn ena dagen och snö nästa. Blött, disigt och varken ljust eller mörkt och en massa (o)ljud. Men också mer gemenskap med familjen och annat som förgyller livet. Vemodet kommer sig av att jag ska lämna Vallnäset och den här fina hösten. Hösten är min årstid. Det är då mina sinnen jobbar på övertid. Tystnaden och stjärnklara nätter står högt på trivsellistan. En vandring på en skogsstig i fullmånens sken är oslagbart. Några timmars vandring genom skogen på andra sidan ån med termos och mackor i ryggsäcken. Jag vill njuta av höstskogen ordentligt utan att ta hänsyn till tid och hunger. Snedljuset som strilar genom trädens färgade löv ger en helt annan bild av landskapet än andra årstider. Hela

dagen är som en soluppgång. Skogen doftar friskt och luften är hög. Lätt att andas. Jag njuter obegränsat.

Men det är mycket ångest med att åka härifrån. Jag vet att jag ska åka söderut innan vintern kommer. Men jag vet inte när och jag har mycket svårt att bestämma mig. Jag drar på beslutet i det längsta för jag vet att det får ångestfyllda konsekvenser. Först bestämde jag vilken månad. Sedan, efter ett tag, vilken vecka, eller vilka veckor jag funderade på. Till slut, efter påtryckning, har jag bestämt ett datum när färden går söderut.

Under de månader jag har vistats här har en del saker ställts fram på gården för att det ska vara lättillgängligt och bekvämt. Utemöbler är placerade på lämpliga ställen med hänsyn till sol, bläst och utsikt. En stol och bord har jag för mina lugna stunder på en liten kulle med fin utsikt ner över ån. Skottkärran är bra att ha framme för rätt vad det är ska det flyttas ved, jord eller annat. Och nästa dag ska det jag flyttade på igår flyttas tillbaks. Vattenkannan, verktyg, brädbitar, en stock, räfsan, huggkubben, sågbocken och så vidare. Mycket finns framme på gården. Om jag ställde undan allt det där på samma gång skulle det bli väldigt tomt på gården. Tomt, ödsligt och vemodigt. Jag har ju vant mig med att se allt det där under en lång tid och skulle det plötsligt inte finnas där. En hemsk tanke. Nej då. Jag måste få vänja mig med att det plockas undan saker från gården i lugn takt. Jag plockar alltså undan en sak i taget med några dagars mellanrum för att upplevelsen inte ska bli för omskakande. När hela gården är tömd och allt inplockat, upphängt, övertäckt och nedgrävt är det dags för mig att fara. Upplevelsen blir mindre omskakande på så sätt. Men det kommer ju en ny vår...